Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΔΙΚΟΣ ΣΑΣ ΕΠΙΛΟΓΗ ΘΡΗΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΛΕΜΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀναγνώσματος δι' ὅλα ἀν γενεὶ τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀργυροῦ Μετάλλου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 1000. Ἑξάμηνη δρχ.550. Τρίμηνη δρχ.300. Τὸ φύλλον δρ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσέκ κτλ.) ἐνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἠαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος | *Ἀθῆναι, 8 Αὐγούστου 1942* | *Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 36*

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁπωσδήποτε, μὲ τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, μὲ τὴ ζωγραφική του, μὲ τὰ βιβλία του, καὶ προπάντων μὲ τοὺς περιπάτους του στοὺς κήπους δὲν αἰσθανόταν πολλὴ πλήξη. Μόνο στὰ μαθήματά του δὲν πήγαινε τόσο καλά, κι' ὁ οἰκοδιδάσκαλος ποὺ τοῦ εἶχαν πάρει ἀπ' τὸ χειμῶνα, παραπονιόταν πὼς δὲν ἔδειχνε κανένα ζῆλο γιὰ τὰ λατινικὰ καὶ τὰ μαθηματικά. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ φύση ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο του βιβλίο. Τἄλλα, καὶ προπάντων τὰ σχολικά, τὰ διάβαζε μὲ κόπο κι' ἀπὸ ἀνάγκη. Γι' αὐτὸ εὐχαριστήθηκε πολὺ ὅταν ἦρθαν οἱ διακοπὲς κι' ὁ δάσκαλος τὸν ἄφησε ἐλεύθερο νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα του ὅπως τοῦ ἄρεσε.

Συχνὰ στοὺς περιπάτους του ἔπαιρνε μαζί του καὶ τὰ «παιδιά», γιὰ νἀναπνέουν κι' αὐτά, καθὼς ἔλεγε, λίγον καθαρὸ ἀέρα. Τὰ ἔβαζε μάλιστα νὰ κάνουν καὶ τὰ γυμνάσιά τους στὸ ὕπαιθρο, ὄχι ὅμως πολὺ συχνά, γιατὶ τὸν τριγύριζαν ἀμέσως ὅλα τὰ μαγκόπαιδα τοῦ δρόμου, κι' αὐτὸ δὲν τοῦ παράρεσε τοῦ κ. Ἔνσβορτ.

— Περίεργο, ἔλεγε στὴ γυναῖκα του, πῶς τοῦ ἀρέσει νὰ συναναστρέφεται τέτοια παιδιά. Ἄμα τὸν βλέπῃ κανένας μαζί τους, νομίζει πὼς κι' αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τάξη. Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί; Ἐγὼ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατορθώσουμε νὰ τὸν κάμουμε ὅπως θέλουμε.

— Μεγάλωσε, ἀπαντοῦσε μὲ κάποια ἀδιαφορία ἡ κ. Ἔνσβορτ, κι' ἔχασε τὸ θέλγητρο τῆς πρώτης ἡλικίας. Τώρα δὲν εἶναι οὔτε μικρὸ παιδί, οὔτε ἀκόμα μεγάλο. Βρίσκεται στὴν «ἀχάριστη», ὅπως τὴ λένε, ἡλικία... Ἂς εἶναι ὅμως, ἐγὼ ἐπιμένω πὼς κατὰ βάθος εἶναι καλὴ φύση καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν μορφώσουμε ὅπως πρέπει καὶ ὅπως ἔχουμε χρέος.

Ἀρχὲς τοῦ Σεπτέμβρη σημειώθηκε κάτι σπουδαῖο, κάτι ἔκτακτο. Ἡ ἀρρώστεια τῆς κ. Ἔνσβορτ δὲν ἦταν παρ' ἀδιαθεσία ἀπὸ ἐγκυμοσύνη. Καὶ ξαφνικά—γιὰ τὸν Φίλιππο, ποὺ δὲν τοῦ εἶχαν πεῖ τίποτα—ἡ «ἄρρωστη» ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι!

Τὸ γεγονὸς χαιρετίσθηκε μὲ μεγάλη χαρά. Τὸ νεογέννητο ὀνομάσθηκε Ἐδουάρδος σὰν τὸν πατέρα του. Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ γύρισε διαστικὰ ἀπὸ τὸ Νιούπορτ. Κι' ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, ὁ κληρονόμος τῶν Ἔνσβορτ, ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴ γαλλίδα παραμάνα ποὺ τοῦ πῆραν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, στὸ διαμέρισμα ποὺ εἶχε πρωτύτερα ἡ Λουκία.

Τί φοβερός, τί δυνατός, μ' ὅλη του τὴν ἀδυναμία, ἀντίζηλος τοῦ Φιλίππου αὐτὸ τὸ μωρό! Ἀλλὰ τὸ εὐγενικὸ παιδὶ οὔτε ζήλεψε, οὔτε λυπήθηκε, οὔτε σκέφθηκε κἂν πόσο μειονεκτικὴ γινόταν τώρα ἡ θέση

«Εἶδε τὸν Φίλιππο νὰ σπρώχνῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ παλιόπαιδα ἐκεῖνα...» (Σελ. 258, στ. γ'.)

του κοντὰ στοὺς Ἔνσβορτ. Καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδε τὸν μικρὸ Ἐδουάρδο, συγκινήθηκε βαθιά, τὰ μάτια του ἐδάκρυσαν καὶ, σκύβοντας στὴν κούνια, φίλησε μὲ μεγάλη προσοχὴ μὰ καὶ μ' ἀγάπη τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο μαγουλάκι.

— Τί ὄμορφο! εἶπε. Θὰ τὸ ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, κι' ὅσο θἆναι μικρό, θὰ τὸ προσέχω καὶ θὰ τὸ περιποιοῦμαι.

Ἡ κυρία Ἔνσβορτ φοβόταν αὐτὴ τὴν πρώτη συνάντηση. Ἐνόμιζε πὼς

ὁ Φίλιππος, καὶ χωρὶς νὰ θέλη, θὰ ἔδειχνε ζήλεια. Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὸν καλό, τὸν ἐγκάρδιο, τὸν ἀπροσποίητο τρόπο τοῦ πρὸς τὸν «ἀντίζηλο», εὐχαριστήθηκε πολύ.

Ὅσο γιὰ τὴ γριὰ λαίδη, περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ἀγάπησε ἐξαρχῆς τὸ νέο της ἐγγονάκι μὲ ὅση τρυφερότητα ἀγαποῦσε καὶ τὴ Λουκία. Γιατί ἡ μόνη της λύπη ὡς τώρα ἦταν ποὺ δὲν ὑπῆρχε κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τῶν Ἔνσδορτ, καὶ τῆς ἔκανε φρίκη ἡ ἰδέα πὼς «ὁ μικρὸς κατεργάρης», ὅπως ἔλεγε τὸν Φίλιππο, θὰ κληρονομοῦσε μιὰ μέρα τὸν γιό της. Καὶ νά, τὸ μωρὸ ἐκεῖνο ἦρθε ἴσα-ἴσα στὸν κόσμο γιὰ νὰ κάμῃ ἡσυχες κι' εὐτυχισμένες τὶς τελευταῖες της ἡμέρες. Ἔτσι, οὔτε βασιλόπουλο δὲν ἔγινε ποτὲ δεκτὸ μὲ ὅση χαρὰ κι' ἀγαλλίαση τὸ ἐγγονάκι — τὸ ἀληθινὸ ἐγγονάκι — ποὺ κοιμόταν μακάρια στὴν πολυτελέστατη κούνια ποὺ τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει.

Ὁ Φίλιππος, καθὼς εἴπαμε, δὲν ἐζήλευε καθόλου· ἀπεναντίας, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔβλεπε μ' εὐχαρίστηση. Ὡς τόσο, μέρα τὴν ἡμέρα, τὸ πρόσωπό του γινόταν χλωμότερο. Ὅταν ἄρχισαν νὰ φυσοῦν οἱ ἄνεμοι τοῦ φθινόπωρου, παραπονιόταν πὼς ἐκρύωνε, κι' ὁ Βασέτος, μόνος αὐτός, εἶχε παρατηρήσει πὼς ἔβηχε κιόλας. Ὁ χειμώνας ὅμως ποὺ ἐρχόταν, οὔτε τὸν ἐφόβιζε οὔτε τὸν λυποῦσε. Χαιρόταν μάλιστα, γιατὶ μετὰ τὸ χειμῶνα θὰ ξαναρχόταν ἡ ἄνοιξη, καὶ τότε—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν πάνε ὅλοι στὴ Νέα Ὀρλεάνη. Ἡ κυρία Ἔνσδορτ εἶχε ὑποφέρει πολὺ κι' ἀπὸ τώρα ἔλεγε πὼς τὸ Μάρτη θὰ πήγαινε σὲ θερμότερο κλίμα. Ἔτσι ὁ Φίλιππος ξανάρχισε νὰ μετρᾷ τοὺς μῆνες, τὶς ἑβδομάδες, καὶ τὶς ἡμέρες ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν πολυποθητο αὐτὸν Μάρτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Καὶ πάλι ὁ Λίλυβελ

Ἦταν Γενάρης. Μιὰ μέρα, ἡ λαίδη Ἔνσδορτ, ποὺ εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ βγῇ ἔξω, κατέβηκε ἀπὸ τὰ δωμάτιά της τυλιγμένη στὶς γοῦνες της, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸ περίπατο. Περνώντας ἀπὸ τὸν προθάλαμο, εἶδε τὸ Φίλιππο ποὺ καθόταν πολὺ κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ φαινόταν σὰν κοιμισμένος... Τὸν κοίταξε, παρατήρησε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ χλωμάδα του καὶ τὴν ἀδυναμία του, τὸν λυπήθηκε, καὶ τὸν ἐξύπνησε.

—Ἔρχεσαι μαζί μου, τοῦ ἐπρότεινε, νὰ πᾶμε λίγο μὲ τἀμάξι;

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Φίλιππος. Στὴ στιγμὴ ἐφόρεσε τὸ χοντρό του ἐπανωφόρι καὶ τὸ γούνινο καπελλάκι του, καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ λαίδη προσκαλοῦσε τὸ παιδὶ σὲ περίπατο. Τώρα ποὺ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴ συνοδεύῃ, γιὰ νὰ μὴ βγαίνῃ ἔξω μονάχη, ἔπαιρνε μαζί της τὸ Φίλιππο, πού, καθὼς ξέρουμε, εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀντιπαθῇ. Ὅταν ἡ κυρία Βὰν-Νόρκωμ ἐγύρισε ἀπὸ τὰ λουτρά, ἐπειδὴ ἐνόμιζε πὼς τὸ κλῖμα τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἦταν πιὰ κατάλληλο γιὰ τὴν ὑγεία της; ἐπροτίμησε, ἀντὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη κοντὰ στὴ μητέρα της, νὰ ξαναφύγῃ, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ τὴν Εὐρώπη, γιὰ τὸ Παρίσι, παίρνοντας καὶ τὴ Λουκία, τὴ γκουβερνάντα της καὶ τὴν Ἑλένη. Ἡ λαίδη Ἔνσδορτ πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς γεννήθηκε ὁ ἔγγονος καὶ τὴν ἐκράτησε.

Ὁ περίπατος, στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστος γιὰ τὸ Φίλιππο. Τὸ δάσος ἦταν γυμνό· οὔτ' ἕνα φύλλο στὰ δένδρα, οὔτε ἴχνος χλόης στὸ χιονοσκέπαστο ἔδαφος. Οἱ λιμνούλες εἶχαν παγώσει κι' ὅλα τὰ πουλιὰ εἶχαν φύγει... ναί, εἶχαν φύγει γιὰ τὰ μεσημβρινά, καὶ τί εὐτυχισμένος ποὺ θᾶταν κι' ὁ Φίλιππος ἂν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο!..

Ἄξαφνα, καθὼς τἀμάξι περνοῦσε τὴ δενδροστοιχία ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ πάρκο, ὁ Φίλιππος εἶδε ἕναν ὄμιλο ἀπὸ παιδιὰ ποὺ περικύκλωνε ἕνα ἀραπάκι. Τὸ ἀραπάκι φοροῦσε κουρέλια, ἔκλαιγε δυνατὰ κι' ἔτριβε ἐπίμονα μὲ τοὺς γρόνθους τὰ μάτια του. Θὰ εἶχε γίνει, φαίνεται, συμπλοκὴ καὶ τὸ κακόμοιρο ἐκεῖνο θὰ εἶχε φάει τῆς χρονιᾶς του. Ὁ Φίλιππος, κατὰ τὴ συνήθειά του, θέλησε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσῃ ἀκόμα, νὰ τὸ ὑπερασπισθῇ ἢ τουλάχιστο νὰ τὸ παρηγορήσῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ μιλήσῃ, τὸ ἐγνώρισε.

—Ὁ Λίλυβελ! φώναξε σὰν τρελλός. Εἶναι ὁ Λίλυβελ!..

Σηκώθηκε, ἅρπαξε τὸν ἀμαξᾶ ἀπὸ τὸ μπράτσο, κι' ἐξακολούθησε:

— Θωμᾶ, στάσου! Θελω νὰ κατεβῶ! Εἶναι ὁ φίλος μου Λίλυβελ κι' αὐτὰ τὰ παλιόπαιδα τὸν βασανίζουν! Στάσου!

Θέλοντας καὶ μή, ὁ Θωμᾶς ἐκράτησε τἄλογα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀμάξι μόλις εἶχε προσπεράσει τὰ παιδιά. Καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη στὴ λαίδη Ἔνσδορτ, ὁ Φίλιππος πήδησε κάτω κι' ἔτρεξε στὸν ὅμιλο. Ἡ λαίδη δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸν Φίλιππο — καὶ φαντασθῆτε μὲ πόση ἔκπληξη κι' ἀγανάκτηση — νὰ σπρώχνῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ «παλιόπαιδα» ἐκεῖνα καί, πλησιάζοντας τὸ κουρελιάρικο κι' ἀσχημότατο ἀραπάκι, νὰ τοῦ σφίγγῃ φιλικώτατα, διαχυτικώτατα, καὶ τὰ δυὸ μαῦρα, καὶ λερωμένα βέβαια, χέρια! Ὁ ἀμαξᾶς, μ' ἕνα μορφασμὸ ποὺ συνήθιζε, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ καπέλλου του καὶ τὴ ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

—Ἐμπρός, δρόμο! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι τρελλό!

Καὶ τ' ἀμάξι ἔφυγε.

Ὅταν τὰ μαγκόπαιδα εἶδαν τῶραῖο καὶ καλοντυμένο ἐκεῖνο παιδὶ νὰ πηδᾷ ἀπὸ ἕνα πολυτελέστατο λαντὸ μὲ δυὸ ἄλογα, καὶ νὰ τὰ παραμερίζῃ μὲ τόση ὁρμὴ γιὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸ ἀραπάκι ποὺ βασάνιζαν, κατάλαβαν πὼς τὸ «ἀρχοντόπουλο» ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὸ θῦμα τους, καὶ γιὰ νὰ μὴ βροῦν κανένα μπελά, σκορπίστηκαν ἀμέσως.

[Παράφραση ἀπὸ τὸ γαλλικό]

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΛΑΤΑΝΟΦΥΛΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἔτσι μεταξένια καὶ πάναγνα, ποὺ θᾶλεγες πὼς θὰ περίμεναν ὁλόρθα τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γιὰ ν' ἀφεθοῦν καὶ νὰ πεθάνουν, τ' ἀντίκρυσε τὸ πλατανόφυλλο ποὺ εἶχε φαντασία.

—Ὁ ἐξαίσιος κόσμος εἶναι μακριά! Εἶδες τὰ πορφυρὰ καὶ τὰ χρυσὰ λουλούδια ποὺ ξεφυλλίζουν στὶς γαλάζιες λίμνες; Εἶδες τὰ κρίνα ποὺ ἀνοίγουν ξέχειλα ἀπὸ καυτερὰ μῦρα;

— Μ' ἀπόψε ἦταν τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀηδόνι. Ἀπόψε ἡ νύχτα στάλαζε ἀσημένια μουσική.

—Τί θέλει τὸ φεγγάρι μὲς στὰ σκυθρωπὰ ἔλατα, μὲς στοὺς βράχους; Τὸ φεγγάρι λούζεται στὴ θάλασσα καὶ στρώνει τὰ λαμπερὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴ μιά της ἄκρη στὴν ἄλλη. Σπάζει μὲ τὰ κύματα στὶς ζεστὲς βελουδένιες ἀμμουδιές, τὸ φεγγάρι...

— Τὸ φεγγάρι!

Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, ἀνατρίχιασαν τὰ φύλλα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιοῦ.

Καὶ τὸ φύλλο ποὺ εἶχε φαντασία σώπασε καὶ δὲν κοίταζε πιὰ τὰ τριαντάφυλλα, οὔτε τὸ σκύλο καὶ τὴ Σταματούλα ποὺ πότιζε μουρμουρίζοντας τροπάρια, καὶ τὴν τυφλὴ Βλασιὰ ποὺ κατέβαινε μὲ τέτοιο σταθερὸ καὶ σίγουρο βῆμα στὸ Βρυσάρι γιὰ νερό.

Δὲν κοίταξε οὔτε τὴ μέρα ποὺ ἦρθε ἡ παρέα γιὰ ἐκδρομὴ καὶ κάθησε κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο ὅλη μέρα.

—Σὰ φωλίτσα εἶναι, μπαμπά, εἶπε ὁ μικρούλης ὁ Ρίρης μὲ τὴν ξανθιὰ μπούκλα στὸ μέτωπο.

— Πατέρα, κόψε ἕνα κλαδὶ νὰ τὸ πάρουμε μαζί μας στὴν Ἀθήνα, ζήτησε ἡ Λίλα.

Ἡ μαμμὰ εἶχε σοβαρὲς ἀντιρρήσεις.

—Ἔχουμε τόσα λουλούδια στὴν Ἀθήνα. Τὸ δάσος θὰ κουβαλήσουμε τώρα;

Μὰ ἡ Λίλα παρακάλεσε τόσο πολύ, ποὺ ἔφυγε μ' ἕνα τεράστιο κλαδὶ στὰ χέρια. Κι' εἶναι στὴν ἄκρη-ἄκρη τὸ πλατανόφυλλο ποὺ εἶχε φαντασία. Δὲν ξέρω. Μὰ λένε πὼς ὁ ἄνεμος ὁ πονηρὸς φύσηξε δυνατὰ καὶ χαμήλωσε τὸ κλαδὶ ὡς τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα.

— Πάω στὸν ἐξαίσιο κόσμο! φώναξε τὸ πλατανόφυλλο.

Μὰ ὁ ἄνεμος ἤτανε στὶς κακές του, γιατὶ τὰ ἔλατα δὲ θέλανε πάλι νὰ παίξουνε μαζί του.

—Ὁ ἐξαίσιος κόσμος εἶναι μακριά, μακριά! βούΐσε.

Κι' ἀκολούθησε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφευγε, τρέχοντας μάλιστα μπροστά. Γιατὶ εἶναι περίεργος καὶ κουτσομπόλης κι' ἤθελε νὰ δῇ τί θὰ γίνῃ.

Β'

Στὴν Ἀθήνα, μέσα σὲ τέσσερις τοίχους, πεταμένο στὸ τραπέζι, τὸ κλαδὶ τοῦ πλάτανου ἀναταράζεται.

— Νὰ ὁ ἐξαίσιος κόσμος, τὸ κορόϊδεψε ὁ ἄνεμος ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Γέμισε τὸ σπίτι σκόνη.

Ἀπὸ τὴ φούρκα του ὁ ἄνεμος ἅρπαξε τὸ καπέλο ἑνὸς κυρίου, ἀνακάτεψε τὰ χαρτιὰ ἑνὸς φοιτητοῦ ποὺ ἔγραφε στὴν ταράτσα του... Ἀχ! νὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ ἀναστατώσῃ κι' ἐκεῖνα τὰ σιχαμένα, τὰ ψωροπερήφανα ἔλατα!

— Θὰ πεταχτῶ ἀντίκρυ νὰ δῶ τὴν Ἀλίκη, εἶπε ἡ Λίλα. Θὰ τῆς πάω τὸ κλαδί, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τῆς ἀρέσῃ.

— Ναί, ναί, εἶπε πρόθυμα ἡ μαμά, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ τὸ κάνῃ.

Στὴν καμαρούλα τῆς ἄρρωστης ὁ ἀέρας εἶναι πηχτὸς ἀπὸ ζέστη καὶ πλήξη καὶ μυρουδιὲς γιατρικῶν. Θαυμαστὲς ντάλιες στολίζουν τὰ βάζα, σπάνια τριαντάφυλλα λιγοθυμᾶνε πλάϊ στὰ μπουκαλάκια μὲ τὰ «σπεσιαλιτέ».

— Μαμά, βρέθηκα τὰ λουλούδια, εἶναι σὰν ψεύτικα, σὰν ἄρρωστα κι' αὐτά. Θέλω νὰ δῶ τὰ δέντρα, μαμά, θέλω νὰ πάω στὸ βουνό, ἐδῶ δὲν θὰ γίνω ποτὲ καλά.

Μὴν εἶναι ὄνειρο αὐτὸς ὁ καταπράσινος στρέβιλος ποὺ ὁρμάει στὴν κάμαρα, ὅλες αὐτὲς οἱ σημαιοῦλες τῆς δροσερῆς χαρᾶς; Ὄχι, ἀπὸ πίσω κρύβεται ἡ Λίλα ποὺ διηγιέται σὲ δέκα λεπτὰ χίλιες δυὸ ἱστορίες γιὰ τὸ βουνό, καὶ φεύγει ἔτσι γρήγορα ὅπως ἦρθε, μὲ τὰ μαλλιὰ ἄνω κάτω. Τὸ κλαδὶ ὅμως μένει, ὁλόκληρη ἡ ἐξοχὴ πάνω στὸ κρεββάτι, κι' ἡ Ἀλίκη χαϊδεύει μιὰ μιὰ τὶς ἀγκαθωτὲς μπαλίτσες του.

— Θὰ τὸ βάλω στὸ νερό, λέει σιγὰ-σιγά.

Τότε ἀκούστηκε ὁ ἄνεμος ἀπ' ἔξω.

— Δὲ θὰ δῆς τὸν ἐξαίσιο κόσμο! Κι' οὔτε θὰ τελειώσῃς τὴ ζωή σου πάνω στὸ δέντρο σὰν ὅλα τὰ φύλλα. Δὲ θὰ σὲ ντύσῃ μὲ χρυσάφι τὸ φθινόπωρο. Δὲ θὰ κοιμηθῆς στὸ ζεστὸ χῶμα. Θὰ σὲ πετάξουνε στὰ σκουπίδια! Στὰ σκουπίδια!

Μὰ τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ ἄστραψαν καὶ τὰ χείλια του ἀκούμπησαν ἐλαφρὰ πάνω στὰ φύλλα.

— Τώρα θὰ γίνω καλά. Χωρὶς ἄλλο θὰ γίνω καλά. Τί πράσινα ποὺ εἶναι τὰ φύλλα! Τί ἐξαίσιος ὁ κόσμος!

Κανένας δὲν ἀκούει τὸν ἄνεμο ποὺ φεύγει ντροπιασμένος μὲς στὴ νύχτα.

—Τί ἐξαίσιος ὁ κόσμος, εἶπε τὸ πλατανόφυλλο ποὺ εἶχε φαντασία. Καὶ νανουρίζει τρυφερὰ τὸ χλωμὸ κορίτσι μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἀηδονιοῦ καὶ τῆς λεύκας τῆς τρελλῆς.

Ἀδρὸ ὁ ἄνεμος θὰ χαλάσει τὸν κόσμο στὸ βουνὸ καὶ θὰ διώξῃ χωρὶς ἄλλο τὴ φοβητσιάρα τὴν ἄνοιξη. Μὰ τὰ ἔλατα τὸν ἀψηφᾶνε. Ἀλύγιστα, θ' ἀνάψουν τὶς πιστὲς λαμπάδες τους, κι' ἀπάνω τους θὰ σταματήσῃ ὁ ἤσκιος τοῦ ἀητοῦ ποὺ χαίρεται τὴν ἀγέρωχη μοναξιά του.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν κοίταζαν μὲ περιέργεια. Τὸ σουλούπι του τοὺς φαινόταν πολὺ ἀστεῖο, κρατοῦσαν ὅμως τὰ γέλια τους, γιατὶ οἱ Ἀνατολίτες εἶναι πιὸ εὐγενικοὶ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ δὲν τοῦ ἔλεγαν παρὰ «καλῶς ὥρισες» καὶ «ὁ Ἀλλὰχ μαζί σου», γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδίδουν τὶς χαιρετοῦρες.

Ρώτησε κάποιον κατὰ ποῦ πέφτει τὸ «καραβὰν σεράϊ», καὶ μὲ μεγάλη προθυμία ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο. Τὸ περίεργο εἶναι ποὺ ὁ κὺρ-Ἠλίας, ποὺ ὡς τότε δὲν μιλοῦσε παρὰ ἑλληνικά, τώρα μιλοῦσε φαρσὶ καὶ τὰ «ἀράπικα», κι' ὄχι μόνο ἤξερε πὼς «καραβὰν σεράϊ» ἐκεῖ-πέρα λένε τὸ ξενοδοχεῖο, ἢ μᾶλλον τὸ χάνι, καὶ πὼς τὸ «Ἀλλὰχ» σημαίνει «Θεὸς» — αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ ξέρῃ κι' ὁ καθένας — παρὰ καταλάβαινε κι' ὅλες τὶς ἄλλες λέξεις ποὺ ἄκουγε γύρω του, κι' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἔβλεπε, ποὺ ἤθελε, ἤξερε νὰ τὰ λέῃ μὲ τὸ ἀράπικο τὄνομά τους.

Ἔφτασε στὸ «καραβὰν-σεράϊ», μπῆκε ἀπὸ τὴν πελώρια ξώπορτα στὴν πελώρια αὐλή, καβάλλα πάντα στὴν καμήλα του, κι' ἐκεῖ μόνο πέζεψε, ἐνῶ δυὸ-τρεῖς μικροὶ ὑπηρέτες, ποὺ δὲν φοροῦσαν παρὰ μιὰ ἄσπρη πουκαμίσα, ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πεζέψῃ, ὁ κὺρ-Ἠλίας δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, γιατὶ ἡ καμήλα του δίπλωνε τὰ πόδια της καὶ χαμήλωνε τόσο, ὥστε ὁ καβαλλάρης πατοῦσε χάμω μ' ἕνα βῆμα. Ἔτσι οἱ μικροὶ ὑπηρέτες τὸν βοήθησαν μόνο γιὰ νὰ ξεφορτώσῃ τὰ πράγματά του, ποὺ τἄβαλαν σὲ μιὰν ἄκρη μαζὶ μὲ τὸ τουφέκι του.

Τὸ χάνι ἦταν γεμᾶτο ταξιδιῶτες. Ἄλλοι εἶχαν φτάσει μὲ καμῆλες, ἄλλοι μὲ ἄλογα, κι' ὁ κὺρ-Ἠλίας ἔκανε χάζι νὰ τριγυρίζῃ στὴν αὐλὴ καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τρεῖς μῆνες πέρασαν. Ὁ θεῖος Στέφανος βρίσκεται πολὺ μακρυά. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ τὸν ἐκθειάζῃ ὅποτε ἀναφέρει τὸνομά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Διάνα ποὺ ζηλεύει γιατὶ βρίσκει ὅτι ὁ θεῖος δὲν τῆς ἔδωσε ὅση προσοχὴ τῆς ἄξιζε.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ βύθισε σὲ μεγάλο θαυμασμὸ καὶ ἀπορία τὰ ἀγόρια, εἶναι ἡ ὀξυδέρκεια τοῦ γέρου θείου. Βρῆκε καὶ ξεσκέπασε τοῦ καθενὸς τὰ ἐλαττώματα, ἀκόμη κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε κρυμμένα ὧς τὰ κατάβαθα τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ σὲ καθένα ἔδωσε μιὰ πολύτιμη συμβουλὴ ταιριαστὴ μὲ τὸ χαρακτῆρα του καὶ σχετικὴ μὲ τὰ σχέδια ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ μέλλον του.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀντώνης ξέρει τώρα πὼς πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ στὶς μελέτες τῆς μηχανικῆς καὶ νὰ περιορίσῃ τὴ μεγάλη ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ Ἀριστείδης ξέρει πὼς θὰ γινόταν ἕνας πλούσιος καὶ προοδευτικὸς καλλιεργητής, ἂν ἀφιέρωνε στὴ γῆ ὅλη τὴ δραστηριότητα καὶ τὸ πάθος ποὺ δείχνει τώρα γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Τέλος ὁ Θέμης θὰ εἶχε ὡς γιατρὸς μεγάλο μέλλον, ἂν δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε ὑπερβολικὰ ὁ ἑαυτός του. Ὅσο δὰ γιὰ τὴ Διάνα, ἔμαθε τόσα δυσάρεστα πράγματα γιὰ τὸν ἑαυτό της, ὥστε αἰσθάνεται πραγματικὴ ἀντιπάθεια γιὰ ἐκεῖνον ποὺ μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τόσο καλὰ μέσα της. Ἡ κ. Ἀγγελίδη συγκινήθηκε βαθειὰ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔδειξε ὁ θεῖος Στέφανος στὰ παιδιά της. Ἔχει ὅμως καὶ κάποια μικρὴ ἀνησυχία. Μήπως ὁ θεῖος εἶναι ὑπνωτιστής, μήπως εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀνακατεύονται μὲ τὰ πνεύματα, μὲ τὶς ψυχικὲς ἔρευνες; Ὁ ἄνδρας της προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι ὁ θεῖος Στέφανος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐδιάβασε κι' ἐσκέφθηκε πολὺ στὴ ζωή του, ποὺ ταξίδεψε πολὺ καὶ τὰ μάτια του εἶδαν πλῆθος πράγματα. Ἔτσι ἔχει ἀποκτήσει μιὰ φιλοσοφία δική του κι' ἔμαθε νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὸν ἄνθρωπο, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔχει βέβαια καμμιὰ σχέση οὔτε μὲ τὸν πνευματισμό, οὔτε μὲ τὸν ὑπνωτισμό.

— Εἶναι ὡστόσο παράξενος ἄνθρωπος, ἐπιμένει ἡ ἀγαθὴ μαμμά, ποὺ τὸ μυαλό της δὲν θέλει νὰ πάῃ τόσο βαθειά. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσο μεγάλη φιλοσοφία γιὰ νὰ μπορέσῃ κανένας νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὴ ζωή του. Καὶ τρέμω μήπως ἡ Μαλάμω μοιάσῃ τοῦ γονοῦ της. Τώρα πιὰ ὅλο στὰ σύννεφα βρίσκεται. Λέω νὰ τῆς πάρω τὰ βιβλία καὶ τὶς κοῦκλες της.

—Ὤ, τὴν καϊμένη! Ἄφησέ την νὰ εἶναι παιδὶ λίγον καιρὸ ἀκόμη! Ὁ γουνός της μοῦ εἶπε;«Ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὴ φύσις. Ἀφῆστε την νὰ διασκεδάζῃ ὅπως τῆς ἀρέσει τῆς ἴδιας καὶ μὴν τὴ βιάζετε νὰ κάνῃ ὅ,τι καὶ τ' ἄλλα παιδιά».

— Παῦλο μου! φώναξε ἡ κυρία Ἀγγελίδη σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια, πάψε πιὰ νὰ μοῦ ἀναφέρῃς τὶς θεωρίες τοῦ θείου. Δὲν τὶς καταλαβαίνω ὁλότελα. Ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ παιδὶ καὶ σὲ βεβαιώνω ὅτι στὴν ἡλικία τῆς Μαλάμως γνώριζα νὰ μαντάρω τὶς κάλτσες μου, νὰ τηγανίζω ἕνα αὐγό, νὰ συγυρίζω τὸ ντουλάπι μου, νὰ κάνω ἕνα λογαριασμὸ καὶ νὰ κλίνω τὰ ἀνώμαλα ρήματα, πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ δεσποινὶς κόρη μου νοιώθει βαθύτατη ἀποστροφή. Ἡ Διάνα ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ αὐτὴ τουλάχιστον εἶναι ἐπιμελὴς στὰ μαθήματά της, ράβει σὰν μεγάλη κοπέλλα καὶ ξέρει νὰ σταθῇ στὰν κόσμο. Ἡ ἀνατροφὴ τῆς Μαλάμως εἶναι καθαρὴ ἀποτυχία. Δὲν νομίζεις πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν βάλουμε ἐσωτερική;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀπειλὴ νὰ τὴν κλείσουν ἐσωτερικὴ βρισκόταν ἀδιάκοπα κρεμασμένη πάνω ἀπὸ τὸ φουντωτὸ κεφάλι τῆς ὁδλιας τῆς Μαλάμως. Ὅ,τι στραβὸ κι' ἂν ἔκανε — κι' ἔκανε πολλὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια —ἄκουγε ἀμέσως, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη παρατήρηση:

—Ἐσὺ πρέπει νὰ μπῇς ἐσωτερικὴ γιὰ νὰ στρώσῃς.

Δὲν ἔλεγε τίποτε. Μὰ ἡ λεπτὴ ψυχούλα ποὺ κατοικοῦσε μέσα στὸ χοντροκαμωμένο κορμί της ἔτρεμε, ὅπως τρέμει τὸ πουλάκι ποὺ θὰ τὸ κλείσουν στὸ κλουβί. Ἄχ, ἂν ἦταν ἐκεῖ ὁ γουνός της θὰ τὴν ἔσωζε!

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ ἀδιάκοπος φόβος μήπως τὴν κλείσουν ἐσωτερικὴ μούδιαζε τὴ Μαλάμω ἀκόμη περισσότερο καὶ τὴν ἔκανε ὁλωσδιόλου σαστισμένη κι' ἀδέξια. Τὸ κοριτσάκι κλείστηκε στὸν ἑαυτό του, δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ δείξῃ στὴ μητέρα του πόσο τὴν ἀγαποῦσε, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τ' ἀδέλφια του, ποὺ πάντοτε ἔβρισκαν ἕνα πείραγμα γιὰ τὴν κακοντυμένη καὶ κακοχτενισμένη ἀδελφή τους. Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ παρὰ ἡ νεράϊδα της. Καμμιὰ φορὰ ἀναθυμόταν τὴ βραδυὰ μὲ τὸ φεγγάρι κι' ἔλεγε στὴν κούκλα της τὰ παράξενα λόγια τοῦ γονοῦ της.

«Ἡ Μαλάμω θὰ κάνῃ μεγάλα πράγματα κι' ὕστερα θὰ ἐξαφανισθῇ· καὶ δὲν θ' ἀπομείνῃ παρὰ μόνον ἡ Χρυσῆς ἡ πολυαγαπημένη!»

Ὤ, πότε θἀρχόταν αὐτὴ ἡ ἡμέρα!

Τὸ σχολικὸ ἔτος τελείωσε καὶ ἡ Μαλάμω πῆρε τὸ ἐνδεικτικό της μὲ τόσο μέτριους βαθμούς, ὥστε ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια πείσθηκε πὼς ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη «νὰ τὴν χώσουν μέσα», ὅπως ἔλεγαν τ' ἀδέλφια της. Ἔτσι ἡ μαμμά της τὴν πῆρε μιὰ μέρα μαζί της σ' ἕνα κοντινὸ προάστειο γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὴ διευθύντρια ἑνὸς ἀπὸ τὰ γνωστότερα καὶ καλύτερα παρθεναγωγεῖα. Ὅταν γύρισαν πίσω, τ' ἀγόρια γύρεψαν νὰ μάθουν τὶς ἐντυπώσεις τῆς ἀδελφῆς τους ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἡ Μαλάμω εἶπε ἀφηρημένη:

—Ἔκανε πολὺ κρύο.

Οἱ τρεῖς νεαροὶ γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους, γιατὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε τριάντα βαθμούς. Δὲν κατάλαβαν πὼς τὸ κοριτσάκι ἔνοιωσε κρύο στὴν καρδιά.

Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὸ ρουχισμό της γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἡ Διάνα ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:«Ὅταν θὰ ἔχω τὴν κάμαρά μου ἐντελῶς μονάχη μου...» καὶ ἔκανε σχέδια γιὰ τὴ μελλοντικὴ τακτοποίηση τῆς κάμαράς της, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ καθόλου τὴ δόλια τὴ Μαλάμω.

[Διασκευή]

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Στοὺς μικροὺς φίλους μου 'Αστρόφεγγίτη καὶ Σελληνιώτικο Κολυμβητή.

Μιὰ πεταλούδα πέθανε.—Οἱ πρωϊνὲς αὖρες ἀνήγγειλαν τὴ θανή της — Κι' ἐθρήνησαν τοῦ κήπου τὰ λούλουδα τὸ χαμό.— Δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ ὡχρὰ πέταλα ἑνὸς ρόδου.— Τὸ χελιδόνι μὲ τὸ ἀτλαζωτό του φράκο — Παρακολούθησε ἄφωνο — Τὸ πέρασμα τῆς ἀγαπημένης νεκρῆς —Ὁ μόνος ἐπίσημος τῆς πομπῆς.— Γιὰ πένθιμη ἀκολουθία — Ξεχύθηκε συναυλία ἀπὸ ἀρώματα.— Κι' ἕνας σπουργίτης, ἀλήτης τοῦ αἰθέρα — σφύριξε μὲ πόνο τὸ νεκρικὸ ἐμβατήριο.

Μιὰ πεταλούδα πέθανε.— Δυὸ σκαραβαῖοι τῆς ἔσκαψαν τὸ μικρὸ τάφο — Τὴ σκέπασαν μὲ γιασεμιὰ — Κι' ἐκύλισαν πάνω γιὰ ταφόπετρα — τὸ χιονισμένο πέταλο ἑνὸς κρίνου...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΣΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Καὶ φύγαν τὰ καΐκια μιὰν αὐγὴ
κι' εἴδαμε νιές, ἀργὰ νὰ χαιρετᾶνε,
γριούλες στὸ ξωκλήσι νὰ κινᾶνε
βουβὲς σεῖς χαραυγῆς τὴν κρύα σιγή...

... Φύγανε τὰ καΐκια μιὰν αὐγή,
καὶ κίνησαν γοργόφτερα καὶ πᾶνε,
—ἂς ἦταν πάντα, Παναγιά μου, νᾶναι
ἡ χάρη σου κοντὰ νὰ τὰ ὁδηγεῖ... —

...Φύγαν ἀργά... στὰ βάθη ἀρμενισμένα
καθὼς μᾶς ἤρθανε μαζὶ μιὰ χαραυγή...
Τάχα, θ'ἀράξουν πάλι, ὅλα, ἢ ἕνα

θὲ νὰ προσμένουμε, ποὺ πάντα ἀργεῖ;
... Καὶ τὰ καΐκια φύγανε στὰ βάθη
κι' εἶναι σὰν κάτι μέσα μου νὰ ἐχάθη!..

Βέρθερος [Β]

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς μικρῆς μας ἀποθηκούλας, κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ παλιῶν βιβλίων, σκονισμένο, μουντζουρωμένο καὶ ξεσχισμένο, βρῆκα σήμερα τὸ παλιό μου ἀλφαβητάρι. Μὲ γλυκειὰ συγκίνηση τὸ πῆρα στὰ χέρια μου καὶ ἄπειρες ἀναμνήσεις παιδιάτικες, ἀγνές, ξύπνησαν μέσα μου. Θυμήθηκα τὴν μεγάλη χαρὰ ποὺ ἔνοιωσα, ὅταν γιὰ πρώτη φορά, μὲ τὸ γυαλιστερό του ἐξώφυλλο καινούργιο καὶ ὁλοκάθαρο, τὸ κράτησα στὰ χέρια μου. Τότε τὸ πρόσεχα σὰν τὰ δυὸ μου μάτια, ἦταν γιὰ μένα ὁ καλός μου σύντροφος, καὶ ὧρες πολλὲς περνοῦσα σκυμμένη ἐπάνω του, πότε θαυμάζοντας τὶς ζωηρὲς χρωματιστὲς εἰκόνες του, καὶ πότε προσπαθώντας νὰ συλλαβίσω τὶς ἁπλὲς ὁμορφες φράσεις του.

Τώρα βλέποντάς το σ' αὐτὴ τὴν φρικτὴ κατάσταση, ποὺ ἐγὼ τὸ κατήντησα, μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω ἕνα παράπονο συγκινητικὸ ἀλλὰ καὶ ἀληθινό. Μιὰ φωνούλα τρεμάμενη μοῦ μιλᾶ στὴν καρδιά, λέγοντάς μου:

«Γιατὶ στ' ἀλήθεια, μικρή μου φίλη, τόσο ἄσπλαχνα μ' ἐγκατέλειψες; Γιατὶ μοῦ σκότωσες τὴν ὑπερηφάνεια μὲ τὴν ὁποία ἄνοιγα τὶς λαμπρές μου σελίδες; Γιατὶ εἶσαι τόσο ἀχάριστη; Ἔτσι γρήγορα ξέχασες λοιπὸν τὶς ὠφέλιμες ἱστορίες μου καὶ τὶς χρωματιστὲς ζωντανές μου εἰκόνες ποὺ ἀχόρταγα κοιτοῦσες; Ξέρω, φυσικὸ βέβαια ἦταν, ἄλλα βιβλία νὰ πάρουν τὴ θέση μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔμενε τάχα καὶ γιὰ μένα, ποὺ σὲ ἔκανα νὰ νοιώσῃς τὶς πρῶτες συγκινήσεις τοῦ βιβλίου, μιὰ θεσούλα στὴ βιβλιοθήκη σου;

Αὐτὴ ἡ φωνή, φωνὴ τῆς συνειδησίς μου, μὲ λύπησε ἀφάντασα. Κατάλαβα τὴν ἐπιπολαιότητά μου,καὶ παίρνοντας τὸ ἀλφαβητάρι μου, τοῦ ἔδωσα τὴν καλύτερη θέση στὴ βιβλιοθήκη μου, ὡς ἐλάχιστο φόρο τιμῆς σ' αὐτὸ ποὺ πρῶτο μ' ἄνοιξε τὸ δρόμο τῆς μάθησης.

Θερμὴ Πατριώτισσα [Β'].

Η ΔΙΚΑΙΗ ΚΡΙΣΗ

Δυὸ Ἄραβες εἶχαν ἕνα κτῆμα νὰ μοιράσουν· φιλονεικοῦσαν ὅμως πολὺν καιρὸ γιὰ τὴ μοιρασιά: κανένας δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν τρόπο τῆς μοιρασιᾶς ποὺ πρότεινε ὁ ἄλλος.

Στὸ τέλος ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὸν Κατῆ. Ὁ Κατῆς χαμογέλασε ὅταν ἄκουσε τὴν ὑπόθεση καὶ τοὺς εἶπε: —Ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς — ὅποιος θέλει — νὰ κάνῃ τὴ μοιρασιά, ἀλλὰ νὰ ξέρῃ ὅτι ὁ ἄλλος θὰ διαλέξῃ πρῶτος τὸ μερίδιό του.

Ἁπλούστατη λύση καὶ ἐξυπνότατη. Φρόντιζε σ' ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ σοῦ παρουσιάζονται καθημερινῶς νὰ προσπαθῆς νὰ βρῆς μιὰ λύση, σὰν τὴν λύση τοῦ σοφοῦ Κατῆ.

(Διασκευή)

Ἄρης [Γ]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

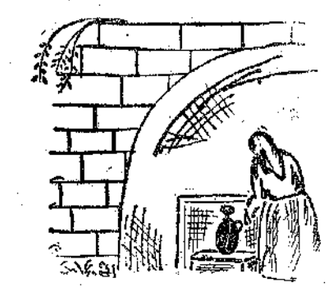

Ἡ βρύση τοῦ χωριοῦ
Σκίτσο τοῦ Ρήγα

ΑΝΟΙΞΗ

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νᾶναι κανεὶς μεγάλος σοφὸς γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὶς δροσιὲς τῆς ἄνοιξης. Τὴ νοιώθουν καὶ τὰ πιὸ μικρὰ παιδάκια. Τὰ πουλιὰ ξαναγυρίζουνε μαζὶ μὲ τὰ λουλούδια καὶ μὲ τὸν γυρισμό τους ὅλα ξυπνοῦν μέσα στὴν πλάση. Ἡ εὐτυχία εἶναι σκόρπια στὸν ἀέρα...

(Alphonse Karr)

Μόνα - Λίζα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν Κινηματογράφο
τὸ *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*.
Ἐνῶ κοιτοῦσε, ξάφνου
πετάει μιὰ φωνή:
«— Γιὰ ἰδέστε καὶ θαυμάστε!
μὰ εἶναι ἰλιγγιῶδες!
Τί ὕψος μεγαλεῖο
ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ σκηνή!»
Κι' ἡ *Ζάχαρη* κοντά του,
ἀναισθητη σὰν πέτρα,
Χωρὶς νὰ καταλάβῃ
τί ἤθελε νὰ πῇ,
Τοῦ ἀπαντάει: — «Τί ὕψος
ἔχ' ἡ σκηνή; δυὸ μέτρα!
Ἀφίνω δὰ πὼς εἶναι
κι' ἀπὸ παλιὸ πανί!..»

Νεοσμυρναῖος

***

Ἡ μαμμά: Πῶς, νηστικὴ ἔφαγες μῆλο, πρωϊ-πρωί, καλὲ Μαρία;

Ἡ Μαρία: Πῶς νηστική, καλὲ μαμμά μου, ἀφοῦ εἶχα φάει ἄλλα τρία;

Μόνα - Λίζα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Βλ. «Διάπλασιν» τοῦ 1941, φυλλ. 37, καὶ τοῦ 1942, φυλλ. 31)

Δώδεκα εἶχαν λάβει μέρος ὅλοι - ὅλοι στὸν Διαγωνισμὸ Ποιήματος. Πενῆντα πέντε καὶ πλέον στὸν ὅμοιο του Διαγωνισμὸ Διηγήματος. Αἰτίο τῆς μεγάλης αὐτῆς διαφορᾶς εἶναι βέβαια πὼς ἕνα διήγημα παρουσιάζει πολὺ μεγαλύτερες εὐκολίες στὴ σύνθεση ἀπὸ ἕνα ποίημα, ἀλλὰ ἴσως καὶ ἡ εἰκόνα ποὺ εἶχε δοθεῖ ὡς θέμα νὰ ἦταν πιὸ κατάλληλη γιὰ εἰκονογράφηση ἑνὸς διηγήματος παρὰ ἑνὸς ποιήματος. Ὡστόσο κι' ἐδῶ πολλοὶ ἔπεσαν στὴν ἴδια παρεξήγηση, νόμισαν δηλ. πὼς αὐτὸ ποὺ ἀντικρύζει τὸ παιδὶ δὲν εἶναι ἕνας πλατὺς κάμπος μὲ ποτάμι καὶ κατοικίες κι' ἐργοστάσια, ἀλλὰ θάλασσα μὲ κοράβια καὶ βαρκούλες· μερικοὶ μάλιστα, παραβλέποντας τὸ δέντρο καὶ τοὺς θάμνους, παρουσιάζουν τὸν μικρὸ ξαπλωμένον στὴν ἀκρογιαλιά! Τέτοιο θαλασσινὸ θέμα ἔχουν διαλέξει γιὰ τὸ διήγημά τους, ἡ *Ναΐς*, ὁ *Κάσσιος*, τὸ *Σοφὸ Πουλί*, ὁ *Φείδων*, ἡ *Βασίλισσα Νεφερτίτι* καὶ ὁ *Ἅρπης*, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω παρὰ τὰ πιὸ καλογραμμένα· κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ πάλι ξεχωρίζουν τὰ δυὸ τελευταῖα. Ἀλλὰ ἡ *Νεφερτίτι* παρουσιάζει τὸ παιδὶ νὰ περιμένῃ τὸν ξενιτεμένον πατέρα του ξαπλωμένο στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ποὺ ἔρχεται πιὰ σὲ μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὴν εἰκόνα, καὶ ὁ *Ἅρπης* παρασύρεται σὲ ἀπεραντολογίες ποὺ κουράζουν.

Περισσότερο πλησίασαν τὸ θέμα ὅσοι εἶδαν στὸ παιδὶ τῆς εἰκόνας ἕνα χωριατόπουλο — ὀρφανὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — ποὺ πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό του γιὰ νὰ δουλέψῃ, καὶ εἴτε ἀτενίζει μὲ κάποια κρυφὴ ἀνησυχία καὶ περιέργεια τὸν ἄγνωστο κόσμο ὅπου τὸν περιμένει ἡ βιοπάλη, εἴτε ἀντικρύζει μὲ νοσταλγία τὸ χωριό του ποὺ πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψῃ, μόλο ποὺ αὐτὸ τὸ τελευταῖο φαίνεται πολὺ λιγότερο πιθανό. Καμμιὰ δεκαριὰ διηγήματα ἀνήκουν στὴν κατηγορία αὐτήν, κι' ἀνάμεσά τους τὰ καλύτερα εἶναι τῆς *Ἠλέκτρας*, τοῦ *Μέλλοντος Ναυάρχου*, τῆς *Βασίλισσας τῶν Ρόδων* καὶ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους*. Τὸ τελευταῖο εἶναι πολὺ καλογραμμένο, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ μεγάλες ἀπιθανότητες. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὴ θέση ἐκείνη ποὺ ἀγνάντευσε ὁ μικρός, νὰ ξεχωρίζῃ τὸν αὐλόγυρο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴ συκιά του καὶ τὸ πεζούλι του, κι' οὔτε ταιριάζει ἡ σκέψη του σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ συγκεντρώνεται στὸ

παραμύθι τῆς γιαγιᾶς καὶ στοὺς συντρόφους τῶν παιχνιδιῶν του.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια βάση ξεκινοῦν, ἔχουν δμως διαφορετικὴ ἐξέλιξη, τὸ καθένα, περὶ τὰ ὀκτὼ περίπου διηγήματα, ποὺ τὰ ἔβαλα ὅλα μαζὺ στὴν ἴδια κατηγορία, γιατὶ ἡ εἰκόνα τοὺς χρησιμεύει μόνον γι' ἀφορμὴ γιὰ νὰ πλάσουν μιὰν ἱστορία μὲ μυθιστορηματικὲς κι' ἀπεριγράπτες περιπέτειες. Ἔτσι π. χ. ὁ Νικάκης τοῦ *Ἕλληνος* παθαίνει φοβερὲς συμφορές, ὁ πατέρας του καταστρέφεται, ἡ ἀδελφή του πεθαίνει, οἱ δανεισταὶ κατάσχουν τὸ σπίτι τους κτλ. μὰ στὸ τέλος μαθαίνει πὼς ὁ ἀδελφός του, ποὺ τὸν νόμιζε γιὰ χαμένον, βρίσκεται μὲ μιὰ ἀποστολὴ στὶς Ἰνδίες καὶ ξαναγίνεται εὐτυχής. Ὁ ἥρωας πάλι τῆς *Χιονοθύελλας* εἶναι ἕνα προσφυγόπουλο, ποὺ καθὼς ρεμβάζει, ξαναβλέπει μὲ τὴ φαντασία του τὴν τραγικὴ σκηνὴ τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ πατέρα του· καὶ στοὺς ἄλλους τῆς κατηγορίας αὐτῆς συμβαίνουν παρόμοια φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα.

Σὲ ἰδιαίτερη ἐπίσης κατηγορία ξεχώρισα αὐτούς, ποὺ βλέπουν τὸ παιδὶ τῆς εἰκόνας σὰν ἕνα χωριατόπουλο ποὺ πωδεῖ νὰ κατέβῃ κάτω στὸν κάμπο νὰ γνωρίσῃ τὴν πολιτεία. Δυὸ διηγήματα, ξεχωρίζουν στὴν κατηγορία αὐτή: τοῦ *Κάα* καὶ τοῦ *Σίφουνα*. Ὁ *Κάας* ἀπευθύνει στὸ παιδὶ σὰν μιὰ ἔκκληση, νὰ ποῦμε, ἐναντίον τῆς ἀστυφιλίας, καὶ τὸ ἐξορκίζει «νὰ μὴν ἐλκυστεῖ ἀπὸ τὴ φανταχτερὴ πολιτεία ποὺ τοῦ φαίνεται κάτι τὸ θαυμαστό, κάτι τὸ ἐξαίσιο». Καλογραμμένο κομμάτι, μὲ καλὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ πρωτότυπη διατύπωση, ποὺ θὰ ἦταν καλύτερο ἂν τοῦ ἔλειπαν μερικὲς ἀκαλαίσθητες ἐκφράσεις. Ὁ *Σίφουνας* (παρόμοιο ἀλλὰ ὄχι στὸ ἴδιο ὕψος τὸ κομμάτι τοῦ *Ταυρομάχου*) ἐπεκτείνεται στὴν περιγραφὴ τοῦ πόθου τοῦ μικροῦ νὰ πάῃ στὸ ξάγναντο, ἀπ' ὅπου φαίνεται ἀπὸ ψηλὰ ἡ πολιτεία, ἡ πεδιάδα, ἡ θάλασσα, τρία μυστήρια γι' αὐτόν, ὕστερα δμως ἀναγκάζεται νὰ περιοριστῇ, κι' ἔτσι τὸ διήγημα εἶναι ἐλαττωματικὸ στὴν ἀρχιτεκτονική του. Ἀρκετὰ καλογραμμένα καὶ τὰ διηγήματα τοῦ *Μορφέα*, καὶ τοῦ ἀξέχαστου μας *Μάρκου Μπότσαρη*.

Ἀφίνω τελευταῖα ἐκεῖνους ποὺ πλησίασαν περισσότερο στὸ θέμα. Αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ ἡ ἀπάντησή τους δὲν εἶναι καθαυτὸ διήγημα ἀλλὰ μιὰ περιγραφὴ τῆς εἰκόνας. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι διηγήματα ἀνήκουν στὴν κατηγορία αὐτή, ἀλλὰ δὲν Φ' ἀναφέρω παρὰ τὰ καλύτερα. Ἡ ἀπάντηση τῆς *Μαρίας - Μελαγχολικῆς* ἔχει τὸν τίτλο: «Ἀγνάντεμα στὴν ἀπεραντωσύνη» καὶ παρουσιάζει τὸν ἑαυτό της ν' ἀναρωτιέται τί κοιτάζει ἄραγε τὸ ἀγοράκι τῆς εἰκόνας. Ὡραία ἡ σύλληψη καὶ πρωτότυπη· κρίμα νὰ εἶναι τόσο ἀδύνατο τὸ γράψιμο. Μεγάλη ἀφέλεια καὶ φρεσκάδα παρουσιάζει τὸ διήγημα τοῦ *Τάσου Κριθαρᾶ* μὲ τὸ μονόλογο τοῦ παιδιοῦ ποὺ θάθελε νὰ ζωγραφίσῃ ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπει, ἀλλὰ παρ' ὅλο του τὸν θαυμασμὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἔργα τους, βρίσκει πὼς περισσότερο ἀξίζουν τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ βουνοῦ του.

[Ἡ συνέχεια τῆς κρίσεως, ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων κι' ἕν ἀπὸ τὰ βραβευθέντα διηγήματα, στὸ ἐρχόμενο].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7 Αὐγούστου 1942

ΙΔΟΥ σήμερα καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία περιμένατε· (μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάμετε ἀκόμα λίγη, γιατὶ ἡ Ἀπονομὴ τῶν Βραβείων θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο). Τώρα, ἀπὸ τοὺς περισινοὺς Διαγωνισμούς, δὲν μένει παρὰ τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, τῆς Στίξεως καὶ τῆς Μεταφράσεως ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα. Κι' αὐτῶν τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν σὲ κατοπινὰ φυλλάδια, καθὼς κι' ἡ «46ἡ Κυριακή», ποὺ θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς.

Ἔλαβα καὶ τὸ περιοδικάκι ποὺ βγάζει ὁ Σύλλογος «Δουλειὲς μὲ φοῦντες», ἀριθ. 3. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφία, εἰδήσεις ἀσκήσεις κτλ. ἔχει ὡραία συνεργασία ἀπὸ τὸ *Ἀνθισμένο Ἔλατο*, *Μαργαρίτα*, *Ἀγνὸ Χαμόγελο* κι' *Εὔθυμη Καλλιθεάτιδα*... Ὅλ' αὐτὰ τὰ περιοδικάκια τῶν Συλλόγων μας τὰ διαβάζω μ' ἀχαριστόπουλο νοῦ· ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ γράφω παρὰ μόνο μιὰ φορὰ γιὰ τὸ καθένα. Ὥστε νὰ μὴν ἔχουν τὴν ἀξίωσῃ, γιὰ κάθε φυλλάδιό τους ποὺ θὰ λαβαίνω, νὰ φερώνω καὶ παράγραφο στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δὲν ὑπάρχει τόπος.

Χαίρω, *Πειραιωτόπουλο*, γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν κάνει τίποτα νέο, παρὰ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο του ὅπως κι' ὅταν ἔζοῦσε ἀκόμα ὁ Ἀείμνηστος· γιατὶ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε τουλάχιστο χρόνια, ὁ κ. Ξ. εἶχε τὴ διεύθυνση καὶ τὴν ἐπιμέλεια τῆς ὅλης, χωρὶς νὰ ἀναμιγνύεται καθόλου ὁ Παπαδόπουλος, ποὺ μποροῦσε ἔτσι νὰ εἶναι ἀφιερωμένος στὴν οἰκονομικὴ διεύθυνση καὶ τὴ διαχείρισῃ. Μόνο, ὅσο ἦταν καλά, ἔκανε τὴν τελευταία διόρθωση τοῦ φυλλαδίου καὶ τὴ σελίδωση τῶν τριῶν τελευταίων σελίδων, γιὰ νὰ κανονίζῃ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες, τὰ Ψευδώνυμα κτλ. Γι' αὐτὸ τίποτε δὲν ἄλλαξε μετὰ τὸ θάνατό του. Ἡ πορεία τοῦ περιοδικοῦ μας μένει ἡ ἴδια ὅπως κι' ἡ μορφή του... Ὅσο γιὰ τὸν Ἥφαιστο, ἔχουμε ὡς σήμερα ἀπάνω ἀπὸ 65.000 δραχμές. Δὲν ἀρκοῦν βέβαια, ἀλλὰ θὰ μαζευθοῦν κι' ἄλλες. Κι' ὁ κ. Νάτσιος, ὁ γλύπτης, ποὺ ἔξασφάλισε τὸ μάρμαρο, θάνοιξῃ καὶ τάλλα ὑλικὰ καὶ θὰ προχωρήσῃ στὴν ἐργασία ποὺ ἄρχισε (τὸ πρόπλασμα εἶναι ἕτοιμο·) κι' ἐπειδὴ δὲν θὰ θελήσῃ καμμιὰ ἀμοιβή, ἐλπίζω ὁ Ἥφαιστος νὰ καλύψῃ τὰ ἔξοδα κι' ἡ Προτομὴ τοῦ Ἀειμνήστου νὰ γίνῃ, κατὰ τὴν ἐπιθυμία ὅλων μας.

Λουβοδίκα, ἡ συγγραφεὺς τοῦ «Ἕνα κοριτσάκι μὲ χρυσὴ καρδιὰ» ὀνομάζεται Berthe Bernage, καὶ ὄχι Bermage, ὅπως κατὰ λάθος τυπώθηκε τὴν πρώτη φορὰ στὴ ρεκλάμα. Πραγματικῶς, γιὰ οἰκονομία χώρου, εἶχα καταργήσει κάποτε τοὺς δίστιχους τίτλους τῶν μυθιστορημάτων καὶ τοὺς εἶχα κάνει μονόστιχους. Ἀλλὰ τόσο πολλοὶ διαμαρτυρήθηκαν τότε γιὰ τὴ... μιζέρια, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ τοὺς ἐπαναφέρω. Ἄλλωστε εἶχα ἰδεῖ κι' ἐγὼ πὼς, γιὰ λίγο χῶρο, δὲν ἔπρεπε νὰ θυσιασθεῖ ἡ συνήθεια, ἡ καλαισθησία κι' ἡ καλὴ ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ, γιατὶ ὁμολογουμένως οἱ δίστιχοι τίτλοι τὸ στολίζουν πολύ... Ὁ νέος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ τὰ Νοέμβρη ἢ τὸ Δεκέμβρη· ἀλλὰ θὰ δώσω μεγάλη προθεσμία κι' ἡ δημοσίευση Ἀσκήσεων ἀπὸ τὶς νέες Συλλογές θἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν Μάρτη τοῦ 1943. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ δημοσιεύσω ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ 1942.—Ἔχω λάβει κι' ἄλλα δυὸ γράμματά σου, ἀλλὰ τὰ φύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Ἠπειρωτάκι, ἔχεις πολὺ δίκιο: οἱ τοιχοκολλήσεις στὸ γραφεῖο μου «παράγιναν» καὶ σκοπεύω νὰ τὶς ἀπαγορεύσω, ἐπιτρέποντας μόνο μερικὲς «σοβαρὲς καὶ ἀναγκαῖες», ὅπως π. χ. γιὰ τὸν Ἔρανο τῆς Προτομῆς. Ναί, δυστυχῶς, μαζὶ μὲ τὰ μπροῦντζινα χεροῦλια τῆς ξώπορτάς μου, μαζὶ ἀκόμα μὲ μιὰ ἐξωτερικὴ της σανίδα, μοῦ ἔκλεψαν οἱ κακοῦργοι καὶ τὴν πινακίδα μου, μπροῦντζινη ἐπίσης, ποὺ τὴν εἶχα πενῆντα χρόνια! Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ βάλω μιὰ χάρτινη, ποὺ φιλοτέχνησαν κάτι καλὰ Διαπλασόπουλα, γιατὶ γιὰ νὰ ξανακάνω τὴν κλεμμένη θὰ ἤθελα σήμερα πολλὲς χιλιάδες... Οἱ λύσεις σου θἀποσυρθοῦν «αὐτοδικαίως», γιατὶ γιὰ νὰ λάβῃ κανένας μέρος στὸ Πένταθλο, πρέπει νὰ στείλῃ ἀπαντήσεις καὶ στὰ πέντε Ἀγωνίσματα.

Σίφουνα, ἐγκάρδιες πρῶτα - πρῶτα εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Ἀπὸ τὸν Τέλλο Ἄγρα δὲν ἔχω παράπονο: μ' ὅλες του τὶς δουλειὲς καὶ τὶς φροντίδες, μὲ θυμήθηκε καὶ φέτος καὶ μοῦ ἔστειλε ἕνα τόσο ὡραῖο ποίημά του («Δρομὲ-δρομάκι»). Καταλαβαίνω δμως πὼς θὰ θέλατε νὰ μὲ θυμᾶται πολὺ συχνότερα, γιὰ νὰ τὸν ἀπολαμβάνετε, καὶ τοῦ διαβιβάζω ἀπὸ ἐδῶ τὴν εὐχή σου, ποὺ εἶναι γενική, μήπως καὶ τὸν συγκινήσῃ... Πραγματικῶς, μὲ τὴ «Νέα Ἑστία», τὸ περιοδικὸ ποὺ ἤδρυσε, ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν ἔχει πιὰ τίποτα, καὶ θὰ ἤταν πρόθυμος καὶ συνεργασία νὰ δώσῃ — ποὺ πάντα τὸ σκοπεύει — καὶ τόνομά του, ὡς ἤδρυτοῦ, νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γράφεται στὸ ἐξώφυλλο, ὅπως ἄλλως τε ἔχει καὶ δικαίωμα, ἀπὸ σχετικὸ συμβόλαιο, νὰ τὸ ζητήσῃ. Ἀλλὰ τὰ δυὸ ἐκεῖνα ἄρθρα του ποὺ διάβασες στὸ τεῦχος τὸ ἀφιερωμένο στὸ Γρυπάρη, εἶναι ἀναδημοσιεύσεις· τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ «Φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα» του, καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα».

Σιδηροῦν Προσωπεῖον, πολὺ χάρηκα ποὺ ἔλαβα γράμμα σου δστερ' ἀπὸ ἐνάμισυ χρόνο, κι' εἶδα πὼς εἶσαι καλὰ καὶ μάγαπᾷς πάντα ὅπως ἐγώ. Ἔχεις πολὺ δίκιο γιὰ τὸν κ. Κακριδῆ· οὔτε κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κατηγόρησαν δὲν πιστεύουν κατάβαθα πὼς τὰ βιβλία του εἶναι «ἀντεθνικά», ἀλλὰ τὸ ἔκαμαν γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέρεις. Ὅσο γιὰ τὴν κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων, βεβαιότατα ποὺ εἶναι ὄχι μόνο κάτι λογικό, κάτι ἀναγκαῖο, ἀλλὰ καὶ ποὺ δὲν θἔγινε καθόλου τὸν... ἐθνισμὸ μας, ἀφοῦ κι' οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔγραφαν χωρὶς αὐτὰ τὰ περιττὰ «στίγματα», ποὺ τὰ ἐπινόησαν οἱ Ἀλεξανδρινοί — Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, 180 π. Χ. — καὶ γιὰ μιὰ ἀνάγκη ποὺ δὲν ὑφίσταται σήμερα

Τὸ φυλλάδιο 23—25, ὅπου ἀναγγέλεται ὁ θάνατος τῆς πολυκλαυσσήης μας Τίτας Γρ. Ξενοπούλου, ἄργησαν νὰ τὸ λάβουν τὰ Διαπλασόπουλα τῶν ἐπαρχιῶν· ἀλλὰ μάλις πληροφορήθηκαν ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα τοῦ κ. Φαίδωνος, ἔσπευσαν νὰ τὸν συλλυπηθοῦν μὲ τὰ θερμότερα λόγια. Ἔτσι τὸν κατέκλυσαν πάλι τὰ συλλυπητήρια γράμματα ποὺ βαθιὰ τὸν συγκίνησαν. Κι' εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιὰ τοὺς ὅλ' αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιά, γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ δείχνουν καὶ στὴ θλιβερὴ αὐτὴ περίστασῃ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Αἰσιόδοξος* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα· τὸ «τέως» σου δὲν τὸ ἔχεις πιά, γιατὶ δὲν ἀναναεώθηκε ἐγκαίρως καὶ τὸ πῆρε ἄλλος· ἐξετέλεσα κι' ὅλες τὶς ἄλλες σου παραγγελίες· σ' εὐχαριστῶ, καθὼς κι' ὁ κ. Ξ., γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γράφε μου·) *Χρυσῆ Φλόγα* (τὰ ἔλαβα ὅλα· καὶ μένα δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου οἱ «ἀποκαλύψεις» ἀλλὰ πῶς νὰ τὶς καταργήσω; εἶναι, βλέπεις, κι' αὐτὲς μέσα στ' ἄλλα «συστήματα»· ἀπὸ τοῦ χρόνου, ποὺ σκέπτομαι νἀναμορφώσω τὶς Μ. Ἀγγελίες, μπορεῖ νἀπαγορεύσω καὶ κάθε ἀπρκάλυψη ψευδωνύμων, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν... αὐτοαποκάλυψη·) *Ἀκλαντὶς* (ἄργησε τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ τὸ ἔλαβα, καὶ μὲ πόση χαρά!.. γιὰ τὸ ψευδώνυμο μὴν ἀνησυχῆς, ἤταν ἐλεύθερο καὶ σοῦ τὸ ἀνανέωσα· τώρα θέλω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, ὅπως πρῶτα· δοκίμασε ἀκόμα νὰ κάμῃς τίποτα καὶ γιὰ τὴ Σελίδα· πολὺ γρήγορα, νομίζω, ἀπαγορεύθηκες «ἀπὸ λογοτεχνικῆς ἢ ἀπόψεως»...) *Βασίλισσα τῶν Γρύλλων* (σὲ συγχαίρω· γιὰ τὰ πρωτεῖα στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία· ἄνοιξε τώρα τὸ καλοκαίρι; ξαναπῆγες; περιμένω νὰ μοῦ τὸ γράψῃς, καθὼς καὶ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰ κατοπινὰ φυλλάδια ποὺ βέβαια θὰ ἔλαβες·) *Θαλασσοσπονγὴ* (σοῦ τὸ ἐνέκρινα· ἔ, δὲν εἶναι καὶ πολὺ διαφορετικό, ἴσως μάλιστα καὶ ποιητικώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ ἔχασες... ἀπὸ κακὴ φύλαξῃ· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· κάνω, βλέπεις, ὅ,τι μπορῶ στὶς δύσκολες αὐτὲς ἡμέρες, γιὰ νὰ κρατῶ ἀναμμένο καὶ τὸν «φάρο» τοῦτο...) *Γιὸς τοῦ Ψηλορείτη* (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ τέταρτό σου ξεσπάθωμα· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὸ «λίγο» μὰ τόσο πολύτιμο καφὲ ποὺ τοῦ ἔστειλες «εἰς μνήμην τοῦ *Μάρκου Μπότσαρη*» — τί σὰν ἐνιαυτό! — καθὼς καὶ γιὰ τὸ αὐγό, ἐπειδὴ ἔμαθες πὼς τοῦ πονεῖ ὁ λαιμός του· εὐτυχῶς ὄχι, ὁ λαιμός του δὲν τοῦ πονεῖ, ἀλλὰ ἕν αὐγό, αὐτὸν τὸν καιρό, εἶναι πάντα εὐπρόσδεκτο· σὲ συγχαίρω ποὺ θὰ παίξῃς στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμό, στὴν «Ὥρα τοῦ παιδιοῦ», βιολὶ σόλο, καὶ σοῦ εὔχομαι κάθ' ἐπιτυχία, νεαρέ μου καλλιτέχνη·) *Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου* (ναί, πολλοὶ νέοι συνδρομηταὶ ἔγιναν φέτος, ὅπως τὸ μαρτυροῦν καὶ τὰ 1500 ὡς τώρα νέα ψευδώνυμα· ἀλλὰ οἱ «νεοφώτιστοι», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὔτε γιὰ τὴ Σελίδα ἀρχίζουν νὰ γράφουν ἀμέσως, οὔτε Ἀγγελίες νὰ δημοσιεύουν· στοὺς Διαγωνισμοὺς μόνο λαβαίνουν μέρος, ἀλλ' αὐτὸ θὰ φανῇ πολὺ ἀργότερα, στ' ἀποτελέσματά τους· ἔτσι στὴ Σελίδα, μὰ καὶ σ' ὅλη τὴν κίνησῃ, φαίνονται καὶ πλεονάζουν ἀκόμα οἱ παλιοί·) *Νιόβη* (στὴν ἡλικία σου μπορεῖς ἀκόμα νὰ μὴ βγαίνῃς μόνη σου, ὄχι ὅμως καὶ νά... ντρέπεσαι· ὅταν θἄρθῃς λοιπόν, νἀφήσῃς τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος καὶ νἀνεβῇς στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ μὲ πολλὴ του εὐχαρίστησῃ θὰ σὲ δεχθῇ σὰ μιὰ τόσο καλὴ Διαπλασοπούλα· ἔπειτα θἄχῃς μαζί σου καί... κόσκινα: τὴ μαμμὰ καὶ τὴ φίλη σου·) *Ντένος Ζηριώτης* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου μὲ τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ταξίδι σου στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ γυρισμό· πολὺ νόστιμα καὶ τὰ 9 ὀστερόγραφά σου «ἀλὰ Γιοῦντη» τοῦ «Μπάμπμπα Μακροπόδη»· ἀδικα ὅμως ἔγραφες τόσα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «46 Κυριακῆς» ποὺ, καθὼς θὰ εἴδες κατόπι, λύθηκε κατ' εὐχήν·) *Ἠλέκτρα* (χάρηκα γιὰ τὰ «πολὺ εὐχάριστα νέα» σου· τί ὡραῖες, τί ὠφέλιμες αὐτὲς οἱ μουσικοφιλολογικὲς συγκεντρώσεις ποὺ κάνετε μὲ τὸ *Διαβατάρικο Πουλὶ* καὶ τὶς ἄλλες σας καλὲς φίλες! δὲν μοῦ ἔγραψες ὅμως καὶ τὄνομα τῆς σοφῆς καθηγήτριας, ποὺ ἀνέλαβε νὰ σᾶς βοηθῇ, στὶς συζητήσεις σας, καὶ ποὺ ἔχει τόσο σωστές, τόσο φωτεινὲς ἰδέες γιὰ ὅλα·) *Φουντωτὴ Γατούλα* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων, κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ χαιρετῶ καὶ τὴν ἀδελφούλα·) *Ἀτρόμητος Ξιφομάχος* (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· ὡραῖα βέβαια κι' αὐτὰ τὰ βιβλία ποὺ βρῆκες κι' ἀγόρασες, ἀλλὰ πρέπει νἄχῃς καὶ τὴν «Ἀδελφούλα μου» ποὺ ἴσως εἶναι τὸ καλύτερο, κι' εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμα μερικὰ ἀντίτυπα στὸ γραφεῖο μου).

Σιμούν, *Νηρέα*, *Ἑλκινθε*, *Αἴγλη*, *Ἀφρόκριτο*, *Ναΐς*, *Σμίλη*, *Στραβόξυλο*, *Ἰβανόη*, *Τραγουδιστή*, *Ἄλκη Μύρα*, *Φασουλίνα*, *Ἀηδόνι τοῦ Βορρᾶ*, *Χρυσαυγή*, *Ἄοσπρο Κουνελάκι*, *Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο* κι' ὅσοι ἄλλοι μοῦ ἔστείλατε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα μεγάλα κι' ὡραῖα γράμματα: μὴν ἀνυπομονήσετε. Μὲ πολλὰ ἢ μὲ λίγα, θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Πλήξη», «Μουσικὴ δωματίου» καὶ «Ἀνοιξιάτικο» τοῦ *Ἐ. Ἰδεώδους*.— «Νοσταλγικὲς φωνὲς» τοῦ *Ντίνου Ζηριώτη*.— «Ἄνοιξη» τῆς *Ἀνθισμένης Πυοχαλιᾶς*.— «Περίπατος» τοῦ *Νηρέως*.— «Ὁ γρανίτης» τοῦ *Λουδοβίκου*.— «Τὰ κομπολόγια» τῆς *Ἀριστοκράτιουας*.— «Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου» τῆς *Νίκης τῆς Ἑλλάδος*.— «Φαντασία» τῆς *Ἀργῶς*.— «Τὸ θερὶ» τῆς *Κυμοθόης*.— «Στὸν ὄρθρο» τῆς *Χιονοθύελλας*.— «Ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ χωρὶς οἰκογένεια» τοῦ *Π. Θέα*.— «Οἱ βάτραχοι» τοῦ *Κάλχα*.— «Ἡ μπόρα» τῆς *Δρυῶς*.— «Στοχασμὸς» τοῦ *Τραγουδιστῆ* — «Παράκλησῃ» τῆς *Βερβένας*.— «Γράμμα στὴ φίλη μου» ἀνυπόγραφο.— «Γιατὶ στὴ βαρυχειμωνιὰ» τῆς *Ἠριννας*.— «Τὸ σχολεῖο μου» τοῦ *Ἄρη*.— «Στὴ Ζούγκλα» τοῦ *Ἀχινοῦ*.— «Ἀνέκδοτο» τῆς *Ροδούλας*.— «Σὰν παραμύθι» τοῦ *Ἄλκη Δόξα*.— «Ἀνέκδοτο» τοῦ *Οὐρανοκατέβατου*.— «Ἡ ὀρφανούλα» τοῦ *Ἀφρόκριτου*.— «Ὁ Ἀρχοντοχωριάτης» τῆς *Γαλανομμάτας*.— «Τὸ διάλειμμα» τῆς *Μελαχρινῆς Ναυτοπούλας*.— «Ἡ ὀρφάνεια» τοῦ *Φιλοτελιστῆ*.— «Δέησις» καὶ «Ἀποχαιρετισμὸς» τοῦ *Ὑψηλάντη*.— «Σκύψε» τοῦ *Ὀλυμπιονίκη*. Θὰ ἐξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εἰρήνην Εὐθυμιάδου* (ἔστειλα ὅλα τὰ φυλλάδια καὶ ἐλπίζω νὰ τὰ ἔλαβε ἡ μικρὴ μαθήτρια καὶ νὰ χάρηκε·) *Ἄοσπρον Γλάρον* (γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ· ἔλαβα καὶ τὶς δυὸ ἐπιταγές, 1800 καὶ 2500 δρ. κι' ἐξετέλεσα ὅλες τὶς παραγγελίες ποὺ εἶχες στὰ δυὸ γράμματά σου, ἀπὸ 7 καὶ 25 Ἰουλίου·) *Χρ. Σμάγαδην* (σ' ἐνέγραφα κι' εὐχαριστῶ· ἔστειλα ὅλα τὰ φυλλάδια ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ τὸν «Ὁδηγό·) *Ἀθαν. Καλλίτσην* (ἐστάλησαν καὶ τὰ κατοπινά·) *Δίλην Διαγουρτᾶ* (ἐλπίζω νὰ ἔλαβες καὶ τὰ μετὰ τὸ *Ὕπο* ποὺ πῆρε ἡ μαμμά· ἀφοῦ τώρα εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη καὶ μπορεῖς νὰ διατηρῇς τὰ φυλλάδια, καλύτερα ποὺ ἔγινες συνδρομήτρια, ἀντὶ νἀγοράζῃς τὸν τόμο στὸ τέλος τοῦ χρόνου·) *Ροδαλὴν Δύγούλαν* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· ναί τώρα, εἶσαι «τέλεια Διαπλασοπούλα»·) *Ἄοσπρο Καναρινάκι* (ἔλαβα τὴν ἀπάντησή σου στὸ Διαγ. Τυπογραφικῶν Λαθῶν· ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμό σου· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμὰ γιὰ τὸ ὡραῖο συλλυπητήριο γράμμα σου·) *Κίτσον Λεβέντην* (ἔλαβα τὸ Ὑρῖφο σου, ἀλλ' Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκτές· ἰδὲς τὸν «Ὁδηγό·) *Συθαῖην* (ἐστειλα, περιμένω·) *«Σοφὲς Κοῦτρες»* (ἔλαβα δρ. 700 κι' ἐξετέλεσα παραγγελίες· εὐχαριστῶ·) *Ἀνδρέαν Ἀμδίτην* (σ' ἐνέγραψα, εὐχαριστῶ· ὁ Ὁδηγὸς τιμᾶται δρ. 100·) *Ἀντίνοον*, *Καλαμαρᾶν* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 238ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ὀκτωβρίου.

280. *Λεξίγριφος.*

Σὲ πόλεμο, σὲ ἀγῶνες,
Τὄνειρο τὸ μεγάλο...
Τῆς Ἰταλίας τἄλλο
Μιὰ πόλη ξακουστή·
Τὰ δυὸ τοῦ Εἰκοσιένα
Κάνουν ἀγωνιστή.

Λευκὸς Ἄγγελος

281. *Στοιχειόγριφος.*

Ὅπως εἶναι ἂν τὴν ἀφήσῃς,
Μ' αὐτὴ βλέπει κι' ὁ μικρὸς
Ἄσπρα, κόκκινα καὶ μαῦρα...
Μὰ τὸ δεύτερο ἂν τῆς σβύσῃς,
Νὰ ἕνας τόπος δροσερός,
Μέσ' στὴ λαύρα.

(Παλαιὸν) *Ἀγνή*

282. *Ἐξάγωνον.*

* * * = Πρόθεσις
* * * * = Πλοῖον
* * * * * = Ἀντωνυμία
* * * * * * = Βαλκανικὴ πρωτεύουσα
* * * * = Κράτος τῆς Ἀσίας
* * * = Ἐπίρρημα

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. *Εὔθυμος*

283. *Κρυπτογραφικόν.*

1234567 = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
2634 = Δένδρον.
31167 = Ζῶον.
45567 = Χώμα.
542367 = Ρωμαῖος ὕπατος.
62567 = Διὰ τὰ πλοῖα.
714267 = Ἰχθύς. *Ἰωδωναῖος*

284. *Μισαὶ Λέξεις*

ακὴ —φωνον —ιος —λος —άριος — φύλαξ —ανία —δρομος.

Αἱ λέξεις αὗται νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τἀρχικά των νὰ ποτελέσουν ἀρχαῖον ποιητήν.

Μαρία Σπυροπούλου

285. *Μασοστιχὶς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μικρὰν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1. Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος· 2. Ὡραῖον πολύτιμον ἄνθος· 3, Ποταμὸς τῆς Βαλκανικῆς· 4. Ἄλλη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος· 5. Δὲν ἀκούει· 6. Μεγάλη πόλις τῆς Θράκης· 7. Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ.

Μαχαρανὴ

286. *Γρῖφος*

ἂν τὶς τὶς
ἂν ἂν τὶς τὶς τὶς τὶς
ο α ιψ
ὢν ἂν τὶς τὶς τὶς τὶς
ἂν τὶς τὶς

Γιάλιν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 70. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 7 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 10 δρ. μὲ παχέα καὶ 15 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χοντρὸς στίχος δρ. 25.

[ΜΒ-1133]

Προσοχή! Προσοχή! Διαπλασόπουλα, ὑποκλιθῆτε, περνάει ὁ

ΝΕΑΡΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

[ΜΒ-1134]

Βιολέττα, γιὰ τὴ γιορτὴ σου χίλιες εὐχές. — *Κίρκη*
ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ

[ΜΒ-1135]

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεώς σου, ἀγαπητὴ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ, δέξου τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν μέχρι σήμερον δράσιν σου.
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[ΜΒ-1136]

Οἰκτείρεμεν Χαραυγὴ καὶ μερικοὺς ἄλλους (ἐξυπνους) γιὰ κουταμάρες [ΜΒ-870 καὶ 1006). Ἡ νίκη τοῦ Μικροῦ Περισκοπίου», δίκαιη.
Χρυσαφένια
Ἠπειρωτάκι

[ΜΒ-1137]

Πώ! *Πώ! Πώ!* Οὔτε στιγμὴ μᾶς μένει γιὰ νὰ σᾶς ποῦμε πολλὰ λόγια. Ἔχομε:
«Δουλειὲς μὲ φοῦντες»
Νάμαστε, ξεφουντώνομε, μιὰ καινούργια παρέα. Οἱ σκοποί μας θὰ γνωστοποιηθοῦν πολὺ γρήγορα πραγματοποιουμένοι.
Πρόεδρος: *Σανθὸς Μπεμπέκος.*
Ἀνδρος: *Σύλλας.*
Γραμματεύς: *Μαργαρίτα.*
Ταμίας: *Σουλαμίτις.*
Μέλη: Ἁγνὸ Χαμόγελο, Εὐθυμη Καλλιθεάτις, Ἔξυπνο Λουλούδι, Κόκκινο Γιασεμί, Κόκκινη Καμέλια, Μανιώδης Ὀρειβάτης, Πεταλούδα, Πράσινη Γατοῦλα, Χρυσόμυγα.
Ἡ Δ)σις τοῦ συλλόγου εἶναι: Γ. Μανιατόπουλος, Ἀνδρομάχης 85, Καλλιθέα. Τηλέφωνα: 968-227 καὶ 968-478.

[ΜΒ-1138]

Δημοσθένη, Νίνο, Χιονοβασίλισσα, Ὑπερφυσικέ, Εὐχὴ Μάννας συγχαρητήρια.
ΑΦΡΟΣ
(Πανελλήνιος Πόθος)

[ΜΒ-1139]

Δάκρινη, πιστεύω νὰ ἐπιτρέψῃς μιὰ συμματοχὴ στὸν πόνο σου.

. . . . . .

Ἀλεπουδίτσα, τῶν φαύλων γὰρ ἐστι ἴδιον τὸ ἀνοήτως φιλοσοφεῖν· *Ἄγιε*, ὥστε ἔχεις καὶ προσόντα σωματοφύλακος; καὶ εἰς ἀνώτερα! *Δῖμέ*, τί κρύος ὁ Τρελλὸς Σκοπευτὴς ἔτσι;

Ἀνυπόταχτο, περαστικά.
Ἀθηναῖε, πέρασε τὸ καλοκαίρι, τώρα δὲν σὲ χρειαζόμαστε γιὰ δροσιά.
Ξανθὲ Ἵππότα, ὑπάρχεις; Ἀνησυχῶ γιὰ τὴν πολύτιμον . . . ὑγείαν σου.
ΑΔΙΑΚΡΙΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

[ΜΒ-1140]

Σὲ τὶς ἀγαπημένες *Βιολέττα, Δρυὼ* καὶ *Προσκοπίνα*, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή τους.
Ἀναποκάλυπτη, Διαβατάρικο Πουλί, Καρ[illegible]ις.

[ΜΒ-1141]

Εὐχαριστῶ *Βαρῶνον Ἀτσίγγανον* καὶ *Ἅγιον* διὰ συλλυπητήρια
Δάκρίνη

[ΜΒ-1142]

Προσοχή! Προσοχή! ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ. Ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ μακροτάτου ἀνὰ τὰς Εὐρώπην, Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, Ἀμερικὴν καὶ Ὠκεανίαν ταξειδίου μας, καραβοτσακισμένοι καὶ δεινῶς κακοπαθήσαντες, ἀράζουμε στὸ φιλήσυχο λιμανάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶντες θορυβωδῶς τὸν Διαπλασόκοσμον καὶ ὑποσχόμενοι καραυνοβόλον δράσιν, ἥτις θὰ καταπλήξῃ ὅλους σας.
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ-ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ
ΝΗΣΙ

[ΜΒ-1143]

Οἱ ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟΙ
Δευτέρα ἐμφάνιση.
Βαρυγδούπῳ γδούπῳ ἐπανερχόμενοι, βαρύγδουπον ἀποτείνομεν χαιρετισμὸν ἅπασι τοῖς Διαπλασόπαισι. Ἰδίᾳ διασήμοις βαρυγδουπότησιν: *Στέφανον τῆς Δόξης, Ἅγιν, Αἰὲν Ἀριστεύειν.*—
ΟΙ ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟΙ
Σίφουνας, Νίλς, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[ΜΒ-1144]

Κίτρινη Ἀράχνη . . . κρῖμα, γιὰ θυμήσου Ἀκριδούλα . . . Νινούλα.
Μυρίνη

[ΜΒ-1145]

Λόγοι ἀμετάθλητοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ παραιτηθῶ τῆς Προεδρίας καὶ νὰποχωρήσω ἀπ' τὸν *ἀγαπητό* μου σύλλογο *«Ἀνοιχτόκαρδοι».*
ΔΟΥΞ ΟΜΠΑΙΚΑΝΤΩ

[ΜΒ-1146]

Εἰς χαιρετισμὸν Ἀαااااρς Κατέφθασαν τὰ
«ΑΤΙΘΑΣΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ»
Πρόεδρος: *Γιὸς τοῦ Ψηλορείτη*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἀτρόμητος Φοβιτσιάρης*, Γραμματεὺς *Κυμοθόη*, Ταμίας: *Χρυσόφτερη Νίκη*, Σύμβουλοι *Ἀστραία, Ἀνθυπασπιστής*, Μέλη. *Ἀεροδυναμικός, Διαβόλου Ἐγγόνι, Εὔθυμη Ἑλληνοπούλα, Λευκὴ Βασίλισσα, Μικρὸς Σπουδαστής, Ρόδου Μοσχοβόλημα, Σκανδαλιάρης, Χαριτωμένη Ξανθούλα.*
Διεύθυνσις. Κίμωνα Καμάρην, Ἡρακλείου 82, Νέα Ἰωνία (Ἀθῆναι) Δεχόμεθα *μέλη, Ἀντιπροσώπους.*

[ΜΒ-1147]

Λόγῳ διαφωνίας μετὰ τῶν μελῶν ἀποχωρῶ τῶν «Ἀνηλίκων ἐν δράσει».
Δάκρυνη, Ἑλλὰς τοῦ μέλλοντος, ἀνταποδώσατε τετραδιάκι ἢ ἐπιστρέψατε.
Ἄγνωστος Ἱππότης

[ΜΒ-1148]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ. Ἀπαντήσετε στὸ διαγωνισμό μας [ΜΒ-836]. Θέμα:
«Πῶς φαντάζεστε τὸν κόσμο μετὰ τὸν πόλεμο;»
Νέο τακτικὸ μέλος ὁ *Νηρεύς.*
Ἀγαπητέ μας *Ταυρομάχε* καὶ δική μας ἡ λύπη σου.

[ΜΒ-1149]

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ Σ.Σ.Σ.! Ὅσοι νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας πάνου ἀπὸ προλήψεις, τύπους καὶ συμβατικότητες, λάβετε μέρος στὸ *διαγωνισμό μας ποιήματος σὲ ἐλεύθερο στίχο καὶ νόημα.* (ΜΒ-1009), ποὺ παρατείνουμε γιὰ δυὸ μῆνες ἀκόμα.
Ἄσπρος Γλάρος
Δημοθαλασσίτης

[ΜΒ-1150]

Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θὰ λάβουνε γράμμα μου, περιμένω — ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουνε — λιγάκι γρήγορα ἀπάντηση.
Εἰδικώτερα ἐκεῖνοι ποὺ κάτι τοὺς ἐρώτησα, ἀρκετὰ θὰ μ' εὐχαριστήσουν ἂν μοῦ ἀπαντήσουνε πάνω στὰ ἐρωτήματα ὅπως *ἀληθινὰ αὐτοὶ καταλαβαίνουν.*
Διεύθυνση: ΜΒ-761
ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

[ΜΒ-1151]

Νᾶμαι πάλι μπροστά σας! Αὐτὴ τὴ φορά, χωρὶς δειλία καὶ συστολή, μὰ γεμάτη βρεξῆ γιὰ δράση . . .
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους.
Διεύθυνσις: Ντίνον Τερζογιαννόπουλον, Ξυλόκαστρον, γιὰ
Ἀνεζίνα

[ΜΒ-1152]

Συγχαρητήρια στὸ Βον τμῆμα διὰ χορό, στὴν *Μίρκα* διὰ ἐκλογὴν Βασίλισσας Βραδυᾶς καὶ τῆς *Χαραυγῆς, Αἰώνιον Θρύλον* διὰ διοργανωτικὸν πνεῦμα καὶ *Διαβάτη* διὰ τὶς τρέλλες του.
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ
σύλ. «ΧΑΡΑΥΓΗ»

[ΜΒ-1153]

ΜΙΚΡΟΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ. Παραιτήθηκαν: *Ἠλέκτρα, Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης*, Νέος γραμματεύς: *Χρυσαφένια.* Νέος Ταμίας: *Κίρκη.*

[ΜΒ-1154]

Ἀνταλλάσσω Μ.Μ. στὴν Διεύθυνσιν Α. Γραμμένου, Πατριάρχου Ἰωακεὶμ 46 διὰ Πειραιᾶ. *Χειμαριωτοπούλα*

[ΜΒ-1155]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ»
Στὶς 8 τοῦ Ἰουνίου ἔγινε ἡ πρώτη συγκέντρωση τῆς σειρᾶς τῶν «Ψυχολογικῶν Συγκεντρώσεων», μὲ θέμα: «Δεισιδαιμονίες καὶ Προλήψεις τῶν Ἑλλήνων Ἐφήβων».
Εἰσηγητής: Τετράγωνον Εὐφυΐας.
Στὸ τέλος ἀνακοινώθηκαν τ' ἀποτελέσματα τῆς Στατιστικῆς πάνω στὶς 100 ἐρωτήσεις (Προλήψεις καὶ Δεισιδαιμονίες) ποὺ δόθηκαν σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τῆς Θεσσαλονίκης.
«ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ»

[ΜΒ-1156]

Κορφιατοπούλα, ἀνυπομονῶ ν' ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μαζί σου, ἐπίσης, καὶ μὲ Ναυτίλον.
Ἄσσος τοῦ Ἀέρος

[ΜΒ-1157]

ΦΑΟΓΑ»
Νέος Σύλλογος μπαίνει στὴν κίνηση. Πρόεδρος: ΑΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ, Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΠΡΟΣ ΓΛΑΡΟΣ, Γραμματεύς: ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ, Ταμίας: ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΘΥΠΙΛΑΡΧΟΣ. Τμῆμα μορφωτικὸ καὶ ψυχαγωγίας: Φιλολογικὴ κίνηση: ΜΕΝΩΝ, Καλλιτεχνικὴ κίνηση: ΦΑΟΡΙΤΑ. Περιοδικό: ΜΙΚΑΣ Γιορτὲς καὶ χοροί: ΙΠΠΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΟΠΛΙΑ. Ἐκδρομές: ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τμῆμα διαγωνισμῶν: Ἐξωσυλλογικοί: ΑΝΘΕΜΗΣ. Ἐνδοσυλλογικοί: ΠΑΛΙΟΦΑΛΗΡΙΩΤΗΣ Τμῆμα προπαγάνδας: Ἐσωπάθωμα — Ἀντιπρόσωποι — Μικρὲς Ἀγγελίες: ΥΛΑΣ. Διεύθυνση: Τάσον Ἀλεξανδρόπουλον, Ἰατροῦ, Μεσολόγγι.

[ΜΒ-1158]

Γιὰ τὶς *ἐξαιρετικὲς* γνωριμίες τῆς Ἀθήνας, χάρηκε *ἐξαιρετικὰ* ὁ . . . *ἐξαιρετικός.*
Ἀλευροκυνηγός
Υ.Γ. Ἡ ΜΒ-918 δημοσιεύτηκε κατὰ λάθος. Γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι μόνο . . .
. . . *Ἀλευροκυνηγός*

[ΜΑ-1159]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΡΑΥΓΗ Β', *Παράρτημα Ἀκροπόλεως.* Ἡ Σύνθεσίς μας εἶναι αὐτή.
Πρόεδρος: ΘΕΑΓΕΝΗΣ.
Γραμματεύς: ΑΙΩΝΙΟΣ ΘΡΥΛΟΣ.
Ταμίας: ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ.
Μέλη:
Καπετανόπουλο, Ἄστρο τῆς Ἀνατολῆς, Θαλασσοπόρος, Γοργόφτερη Νίκη, Παγετών, Δυνόφως τῆς Δόξης, Θουκυδίδης, Τρελλὴ Νεότης, Ἀφρογέννητος, Ἀνθισμένο Γιοῦλι.
Σκοποί μας ἴδιοι μὲ τοῦ *Κεντρικοῦ. Δεῖς μας Προπυλαίων 20*, Τηλ. 90219. Ζητήσατε *Θεαγένην.*